

інших; спеціально організована програма, що включає проведення семінарів, тренінгів та заходів, спрямованих на розвиток загальнокультурної компетенції.

Представлені характеристики загальнокультурної компетенції показують, що викладач вищого навчального закладу повинен володіти високим рівнем професійної та загальної культури, що включає сформований науковий світогляд, систему духовних цінностей, вміння встановлювати контакт зі студентами. Робота викладача потребує величезних розумових, емоційно-вольових, емоційно-моральних витрат.

Література

1. Головин Б. Н. Основы культуры речи / Б. Н. Головин. – М: Высшая школа, 1980. – 336 с.
2. Комов Н. Г. Словарь новых иностранных слов / Н. Г. Комов. – М.: МГУ, 1995. – 144с.
3. Краткий психологический словарь / под А. В. Петровского. – М., 1985. – 431с.
4. Мудрик А. В. Введение в социальную педагогику / А. В. Мудрик. – М.: Ин-т практ. Психологии, 1997. – 368с.
5. Біляєв О.М. Культура мовлення вчителя-словесника / О.М. Біляєв // Дивослово. –1995. – № 1. – С. 37 – 44.

ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРІГАЮЧОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ

*Мороховець Г.Ю., Міщенко С.В.
Вищий державний навчальний заклад України
«Українська медична стоматологічна академія»*

Освіта майбутніх медиків в Україні сьогодні потребує перегляду методів і форм роботи, а також принципів та підходів до їх навчання. Модернізація національної системи вищої медичної освіти нині здійснюється на засадах компетентнісного підходу, а саме спрямованості освітнього процесу на формування і розвиток ключових та професійних компетентностей особистості. Науковцями запропоновано такий перелік ключових компетентностей у навчанні, якими покликаний оволодіти і майбутній лікар:

- навчальна (навчальна діяльність майбутнього фахівця, належна теоретична фахова підготовка, вироблення практичних умінь і навичок професійної діяльності та здобуття певного досвіду для роботи за спеціальністю);
- громадянська (акмуляція здатності студента у сфері суспільно-політичного життя, уміння захистити власні права і обов'язки);
- загальнокультурна (розвиток культури особистості та суспільства у різних аспектах, зокрема, у професійному);
- інформаційна (здатність володіти та оперувати інформацією стосовно професійної діяльності і перспектив професійного зростання);
- соціальна (сформованість у студента здатності функціонувати в соціумі як члена різних соціальних груп, уміння співпрацювати з усіма іншими представниками співтовариства);
- здоров'язберігаюча (спрямованість на збереження фізичного,

соціального, психічного та духовного здоров'я, сформованість знань про здоров'яруйнівні фактори впливу в професійній діяльності, про способи збереження і підтримання здоров'я та ін.), що актуальні для роботи лікарів [1].

Стосовно останньої компетентності – теоретичні дослідження показали, що в освітніх закладах усіх рівнів не створено системи формування збереження і зміцнення здоров'я. Причинами низького рівня сформованості культури здоров'я збереження молоді є відсутність особистісного ціннісного ставлення у студентів до власного здоров'я, відсутність знань, умінь та навичок профілактики професійних хвороб. У теперішній час студенти-медики отримують необґрунтовано мало інформації щодо індивідуального здоров'я людини, значення способу життя у збереженні, укріпленні та розвитку здоров'я. Для розв'язання цієї проблеми потрібно активувати самостійне вивчення студентами основ здорового способу життя, а також підвищення рівня особистої оздоровчої активності. Освіта та поінформованість є головними і необхідними передумовами усвідомлення молоддю цінності здоров'я і здорового способу життя [2].

Медична і біологічна фізика – найважливіша частина теоретичних дисциплін, які формують майбутнього лікаря. Це теоретична основа практичної медицини, завдяки якій студент-медик пізнає загальні закономірності життєдіяльності здорового організму та приступає до вивчення клінічних дисциплін. Навчальний матеріал з цієї дисципліни інтегрує знання студентів з біології та медицини, які описують функціональний стан організму людини. Цей стан можуть характеризувати такі параметри як вплив радіації, ультразвуку, інфразвуку на організм людини, клітинна проникність під час патологічних процесів, а також при всмоктуванні та виведенні лікарських препаратів. Медична і біологічна фізика досліджує:

- закони механічних рухів у біологічних системах, мікрорухи скорочувальних білкових ниток, окремих органів та систем;
- плин і деформацію суцільних середовищ у біологічних системах;
- електричні процеси, що відбуваються в живих організмах, а також електричних та магнітних властивостей біологічних об'єктів;
- будову і фізико-хімічні властивості біологічно функціональних молекул;
- використання медичної апаратури у медицині (отримання первинної медичної інформації, електростимуляція, автоматичне управління органами і системами, протезування органів і систем, слідкування за функціональним станом організму пацієнта).

Наявність відповідної інформації являється важливою складовою здорового способу життя. Для майбутнього лікаря така обізнаність є особливо важливою, оскільки він поширювати здоровий спосіб життя, пояснювати його значення для здоров'я. Сучасна система охорони здоров'я, яка спрямована переважно на лікування людей, повинна сприяти і формуванню здорового способу життя та сприяти зміцненню акцентів з лікування на збереження та укріплення здоров'я людей. Тому система вищої медичної освіти потребує підготовки медичних кадрів, які сприймають і поширюють цінності здорового способу життя.

Підсумовуючи вищесказане, можемо стверджувати, що здоров'язберігаюча компетентність виступає важливим елементом ключових компетентностей, яким повинен володіти сучасний лікар.

Література

1. Бухальська С. Компетентнісно зорієнтований розвиток студента в системі навчально-виховної та методичної роботи медичного коледжу як умова модернізації вищої медичної освіти / С. Бухальська, О. Мельничук // Нова педагогічна думка. - 2014. - № 3. - С. 21-24.
2. Саричев Л. П. Здоровий спосіб життя як запорука фізичного та духовного розвитку студентської молоді/ Л. П. Саричев, С. А. Сухомлин // Матеріали доповідей Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Суспільство і медицина: діалог в умовах євроінтеграції». - Полтава, 1-2 жовтня 2015 р.- С.91-94.

РЕКРЕАЦІЙНИЙ НАПРЯМ ДІЯЛЬНОСТІ МЕЗИНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ПРИРОДНОГО ПАРКУ ЯК ЗАСІБ АКТИВІЗАЦІЇ ГРОМАДСЬКОСТІ В НАПРЯМІ ПОКРАЩЕННЯ ЗДОРОВ'Я

Наливайко А.Є.

Мезинський національний природний парк

Недостатня рухливість, психоемоційне перевантаження людини все частіше приводить до кризового стану її здоров'я. Під здоровим способом життя розуміють такий спосіб життєдіяльності, який спрямований на збереження й покращення здоров'я людей. До його складників відносять, насамперед, активну рухову діяльність, збалансоване харчування, достатній сон, оптимальний режим дня, відсутність шкідливих звичок та позитивні емоції [2]. Здоров'язбережна компетентність людини формується ще в шкільні роки саме в процесі навчання, спілкування, набуття навичок санітарно-гігієнічної поведінки, режиму праці й відпочинку, раціонального харчування, рухової активності. У зв'язку з цим збереження та зміцнення здоров'я дітей є одним із головних завдань державного стандарту освіти нашої держави.

Як свідчить вітчизняна практика, більшість рекомендацій стосовно здорового способу життя подаються молодому поколінню в навчально-категоричній формі, яка не викликає в нього відповідних позитивних емоційних реакцій, більше того – часто викликає супротив. Тому, все більшого значення у житті людини посідає здоровий відпочинок, який враховуватиме її інтереси й рівень фізичного розвитку. Забезпечити активний екологічний відпочинок покликані національні природні парки, серед основних завдань яких є створення умов для організованого туризму, екскурсій, відпочинку та інших видів рекреаційної діяльності в природних умовах з додержанням встановленого режиму охорони його природних комплексів та об'єктів [3].

Головними видами рекреаційної діяльності на території Мезинського національного природного парку (Чернігівська обл.) є:

- загально-оздоровчий відпочинок: пішохідні прогулянки, пікніки, пляжно-купальний відпочинок;
- аматорські промисли: рибна ловля, збір грибів, ягід;
- культурно-пізнавальний відпочинок: екскурсії до об'єктів археології та природно-заповідного фонду [4].

Для функціонування рекреаційної галузі територія парку має значні природні ресурси, типові для Полісся України і великі можливості викори-